

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 14, 2025

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2633](#) 07-10-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2684](#) 07-10-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2052](#) 30-09-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2685](#) 30-09-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5499](#) 09-09-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2002](#) 15-07-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1845](#) 01-07-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1844](#) 01-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11869](#) 10-10-2025

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6001](#) 08-10-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5197](#) 03-10-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6635](#) 01-10-2025

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:5789](#) 30-09-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11178](#) 25-09-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6579](#) 22-09-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:10626](#) 17-09-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6324](#) 11-09-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:17980](#) 05-09-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11476](#) 03-09-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11383](#) 14-08-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6584](#) 06-08-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11454](#) 01-08-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10157](#) 04-02-2025

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2025:30](#) 14-10-2025

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:241](#) 07-10-2025

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:235](#) 26-09-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:275](#) 17-09-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:203](#) 03-09-2025

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de door erfgenaam gevorderde uitbetaling/verdeling van depotgelden af.

In 2018 is erflater overleden. Hij heeft naast eiser nog vier andere erfgenamen achtergelaten. Eiser is eind 2018 in de nalatenschapswoning gaan wonen en is deze gaan verbouwen. In juni 2021 heeft de rechtbank de woning aan eiser toegedeeld voor € 365.000 en bepaald dat eiser een gebruiksvergoeding moet betalen. Het hof heeft deze beslissingen vernietigd en geoordeeld dat met de belangen van eiser enerzijds en de andere erfgenamen anderzijds naar billijkheid rekening wordt gehouden, indien de verdeling (toedeling aan eiser of verdeling netto-opbrengst na verkoop) plaatsvindt alsof de veranderingen die eiser aan de woning heeft aangebracht er niet zijn. Op deze manier hebben de erfgenamen geen voordeel van de werkzaamheden van eiser en heeft eiser daar geen nadeel van. Die waarde is door een taxateur bepaald op € 650.000. Eiser heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de woning over te nemen waarna de woning in 2024 voor € 850.000 aan een derde is verkocht. Eiser vordert in deze kortgedingprocedure kort gezegd uitbetaling/verdeling van de depotgelden. In geschil is hoe die opbrengst – die in depot is gestort bij de notaris/gedaagde – moet worden verdeeld. Niet in geschil is dat het in depot gestort bedrag van de gezamenlijke vijf erfgenamen is. De notaris voert aan dat hij hiervan alleen betalingen mag doen als er overeenstemming is tussen deze gezamenlijke erfgenamen. Uit de door eiser overgelegde stukken met correspondentie van de overige erfgenamen volgt dat zij het arrest van het hof anders lezen/interpreteren dan eiser. De andere vier erven zijn in dit kort geding niet gedagvaard, zodat zij hun standpunten niet naar voren hebben kunnen brengen. Uit de overgelegde producties en hetgeen ter zitting is verklaard komt evenwel naar voren dat de overige erfgenamen gemotiveerd stelling nemen tegen de door eiser voorgestane wijze van uitkering. De notaris stelt tot tweemaal toe een vaststellingsovereenkomst te hebben voorgelegd, maar dat daarmee niet akkoord werd gegaan. Dat laatste geldt ook voor diverse door de notaris voorgelegde pro forma nota's. Onder deze omstandigheden kan van de notaris niet worden verlangd dat hij enigerlei betaling doet uit het onder hem berustende depot. Aan de omstandigheid dat er geen depotovereenkomst is, komt geen bijzondere betekenis toe. Het brengt in ieder geval niet mee dat de notaris om die reden tot enigerlei betaling zou zijn gehouden. Eiser stelt dat de notaris niet mag weigeren om tot uitbetaling over te gaan omdat

het arrest volgens hem volkomen helder is, maar alleen al uit zijn eigen woordkeuze in de dagvaarding (waarin meerdere keren staat 'in de optiek van eiser') volgt dat een andere lezing van het arrest denkbaar is. Een kort geding leent zich niet voor een onderzoek naar de precieze vaststelling van de uit te keren bedragen door de notaris aan alle erfgenamen. Ook overweegt de voorzieningenrechter dat met het toewijzen van geldsommen in kort geding in verband met een mogelijk restitutierisico terughoudend moet worden omgegaan, terwijl ook niet kan worden gesproken van onverwijlde spoed bij de gevraagde voorzieningen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:5789

Zaaknummer: C/o8/336779 / KG ZA 25-187

Rechters: A.E. Zweers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof schorst tenuitvoerlegging beschikking benoemen vereffenaar niet.

In juli 2025 heeft het gerecht op verzoek van A en B vereffenaar Q benoemd in de nalatenschappen van de resp. in 2002 en 2006 overleden erflater en erflaatster. C verzoekt het hof de tenuitvoerlegging van de beschikking te schorsen hangende het hoger beroep óf A en B niet-ontvankelijk te verklaren in hun inleidend verzoek. C verzet zich niet tegen de benoeming van een vereffenaar, maar heeft er bezwaar tegen dat Q als zodanig wordt benoemd. Bij de beoordeling van het verzoek tot schorsing, al dan niet onder voorwaarden, gelden de maatstaven als vermeld in HR 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2026 (*Strandhotel*). De bestreden beschikking bevat geen kennelijke misslagen. Gelet op het genoemde beoordelingskader is in deze schorsingsprocedure uitgangspunt dat, zoals het gerecht in de bestreden beschikking heeft overwogen, er geen reden is om te twijfelen aan de onafhankelijkheid, onpartijdigheid en deskundigheid van Q. C heeft onvoldoende aangevoerd om van dat uitgangspunt af te wijken. Indien A en B schulden aan de nalatenschappen hebben en (al dan niet daardoor) een belangenconflict is ontstaan, zoals C stelt, leidt de enkele omstandigheid dat zij degenen zijn die de benoeming van Q hebben voorgesteld, niet tot een ander oordeel. Dat C stelt (zonder verdere toelichting) dat Q persoonlijk bevriend is met A, is onvoldoende om in deze schorsingsprocedure af te wijken van het oordeel van het gerecht.

Het voorgaande brengt mee dat de vrees van C dat de benoeming op dit moment tot verwarring zal leiden, omdat er nog een of meer rechtszaken lopen waarvan de uitkomst van invloed is op de wijze van vereffening, geen zwaarwegend belang bij schorsing oplevert. Q moet geacht worden in staat te zijn onafhankelijk en onpartijdig te beoordelen of (en zo ja, hoe lang) de uitkomst van die rechtszaken moet worden afgewacht. Ook de omstandigheid dat Q kennis zal krijgen van vertrouwelijke informatie levert geen zwaarwegend belang bij schorsing op.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 26-09-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:235

Zaaknummer: SXM2025H0005

Rechters: G.C.C. Lewin, C.G. ter Veer en C.J.H.G. Bronzwaer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De door de vader van erflater gemaakte en betaalde uitvaartkosten zijn geen nalatenschapsschulden.

De in 2023 overleden erflater is de zoon van geïntimeerde en de vader van twee minderjarige kinderen alsmede de ex-partner van appellante [te deze handelend in haar hoedanigheid van ouder belast met het gezag en wettelijk vertegenwoordiger van de twee kinderen].

Geïntimeerde heeft zorggedragen voor (het regelen) van de uitvaart van erflater. Erflater had een uitvaartverzekering, bestaande uit een naturapolis uit hoofde waarvan de kosten die verband hielden met de uitvaartplechtigheid betaald zouden worden en een kapitaalverzekering van € 3.544,08. De kosten voor het grafrecht en het grafmonument ad € 5.598,00 zijn door geïntimeerde betaald. Van het bedrag ad € 3.544,08 is € 2.855,50 besteed. Het resterende bedrag is overgemaakt naar de bankrekening van de erfgenamen.

Geïntimeerde heeft in eerste aanleg gevorderd dat de kantonrechter op grond van artikel 4:223 lid 2 BW bepaalt dat de door hem voorgeschoten kosten ad € 5.598 kosten van de uitvaart zijn in de zin van artikel 4:7 lid 1 sub b BW en ten laste van de nalatenschap dienen te komen. Het hof volgt de kantonrechter niet in het oordeel dat geïntimeerde zich op redelijke gronden heeft ingelaten met het verzorgen van de uitvaart van erflater en dat hier sprake is van zaakwaarneming. Geïntimeerde heeft gesteld dat hij de belangen van de erfgenamen is gaan behartigen toen appellante het naliet om aan te geven dat zij betrokken wilde worden bij het regelen van de uitvaart. Omdat uit de houding en het gedrag van appellante bleek dat er van haar kant geen actief of betrokkenheid te verwachten viel, hebben geïntimeerde en een ander zoon besloten om zelf verantwoordelijkheid te nemen. Appellante heeft aangevoerd dat zij na het overlijden van erflater met geïntimeerde geen contact heeft gehad en dat haar door de andere zoon is voorgehouden dat de partner van erflater en diens ouders de begrafenis in besloten kring zouden regelen. Daarbij liet de andere zoon van geïntimeerde duidelijk blijken dat eventuele bemoeienis door appellante niet aan de orde en niet gewenst was. Zij wilden de begrafenis zelfstandig en naar eigen voorkeuren regelen en wensten niet dat appellante daarbij enige zeggenschap had. Appellante wist op dat moment ook niet dat de minderjarige kinderen erfgenamen waren, zo betoogt zij. Het hof stelt vast dat geïntimeerde de door appellante beschreven feitelijke gang van zaken niet voldoende gemotiveerd heeft weersproken. Niet alleen is het in die situatie goed voorstelbaar dat appellante niet zelf het

voortouw heeft genomen om de uitvaart namens haar zoons te regelen, nog belangrijker voor de beoordeling door het hof is dat daaruit blijkt dat geïntimeerde geen enkel initiatief heeft genomen om appellante bij de organisatie en de hierin te maken keuzes te betrekken. Ook is de nalatenschap niet ongerechtvaardigd verrijkt omdat appellante heeft onderbouwd en onweersproken gesteld dat zij andere keuzes zou hebben gemaakt waarmee het door beide polissen gedekte bedrag in ieder geval niet zou worden overschreden. Dat de door geïntimeerde gemaakte keuzes voor de uitvaart mogelijk beter bij de levensstijl van erflater pasten, is in dit kader niet relevant. Waar het om gaat, is of kosten zijn bespaard die als geïntimeerde deze niet betaald zou hebben anders door de erfgenamen voldaan hadden moeten worden. Dat is niet zo.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1844

Zaaknummer: 200.340.812_01

Rechters: J.J.M. van Lanen, S.M.J. Korthuis-Becks en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dat legataris alle goederen heeft gekozen/aanvaard, wil niet zeggen dat haar wil ook was gericht op aanvaarding van een vordering waarvan zij toen het bestaan niet kende.

In ERF 2025-0235 bleek dat erflater A een perceel landbouwgrond had gekocht als belegging dat in 2006 aan hem is geleverd door middel van een volmacht. Appellant X was de notaris die de leveringsakte heeft gepasseerd. Geïntimeerde B is de weduwe van A en zij stelt dat notaris X zijn zorgplicht als notaris heeft verzaakt bij de levering van de landbouwgrond. Het hof oordeelt dat het nog niet kon beoordelen of dat het geval is, omdat eerst moest worden onderzocht of B ontvankelijk is in haar vorderingen. In dat kader stelt B dat uit de akte afgifte legaat blijkt dat zij krachtens legaat alle goederen van de nalatenschap heeft verkregen, waaronder de vordering van A op X. Voor het antwoord op de vraag of de (vermeende) vordering op X was bedoeld onderdeel uit te maken van het in het testament opgenomen legaat en de aanvaarding daarvan door B, is uitleg van de akte nodig (volgens de *Haviltex*-maatstaf). Het hof gaat ervan uit dat de wil van A erop was gericht om B de gelegenheid te geven om als legaat al zijn goederen in eigendom te verkrijgen. Het hof kan er echter niet van uitgaan dat B de wil heeft gehad om de (vermeende) vordering op appellant als onderdeel van het legaat te verkiezen/aanvaarden. Zij was immers op dat moment niet op de hoogte van het bestaan daarvan. Dat zij alle goederen heeft gekozen/aanvaard, wil niet zeggen dat haar wil ook daarop was gericht. Voor zover dat anders zou zijn en ervan uitgegaan moet worden dat het vorderingsrecht door middel van een stille cessie is geleverd en B conform artikel 3:94 lid 3 BW kon volstaan met een mededeling achteraf aan A, zoals zij heeft betoogd, komt het hof niet tot een ander oordeel. Het hof volgt B niet in haar stelling dat dat zij mededeling heeft gedaan in de zin van artikel 3:94 lid 1 of lid 3 BW door het uitbrengen van de dagvaarding en ook niet in haar betoog dat uit het enkele feit dat X zelf de akte afgifte legaat in het geding heeft gebracht, volgt dat voor hem duidelijk was dat de vordering aan B in eigendom was overgedragen. Op grond hiervan gaat het hof ervan uit dat de (vermeende) vordering op X nog deel uitmaakt van een onverdeelde gemeenschap. En dat betekent dat B bevoegd was tot het instellen van een rechtsvordering ter verkrijging van een rechterlijke uitspraak ten behoeve van de gemeenschap, maar zij kenbaar had moeten maken dat zij in die hoedanigheid optrad, hetgeen zij niet heeft gedaan. Het hof verklaart B niet-ontvankelijk in haar vorderingen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2685

Zaaknummer: 200.339.696_01

Rechters: M. van Ham, Z.D. van Heesen-Laclé en H.F.P. van Gastel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ter uitvoering van vaststellingsovereenkomst treedt vonnis in de plaats van de medewerking van erfgenaam aan verdelingsakte.

De afwikkeling van de nalatenschap van hun vader/erflater stagneerde, hetgeen voor gedaagde reden was een procedure aanhangig te maken bij de rechtbank. Tijdens de mondelinge behandeling daarvan is tussen partijen een minnelijke regeling getroffen die is vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst. Overeengekomen is o.m. dat een perceel met opstallen aan eiser wordt toebedeeld en dat hij aan zijn zus/gedaagde in verband met overbedeling een bedrag voldoet. De notaris heeft een conceptakte van verdeling en levering (gedateerd 14 mei 2025) opgesteld die aan partijen is toegestuurd. Daarbij is de passeerdatum bepaald op 26 mei 2025. De akte is op die datum niet gepasseerd vanwege (inhoudelijke) bezwaren van gedaagde. Tussen partijen, hun advocaten en de notaris is vervolgens over die bezwaren uitvoerig gecorrespondeerd, wat heeft geleid tot een aantal aanpassingen in de conceptakte. De laatste versie van de conceptakte dateert van 16 juni 2025. De akte is, ook nadat eiser gedaagde heeft verzocht daaraan mee te werken, nog niet gepasseerd. Eiser vordert nakoming van de overeenkomst die partijen hebben gesloten ter beëindiging van een (op dat moment) lopende gerechtelijke procedure. Volgens de voorzieningenrechter ligt reeds hierin een voldoende spoedeisend belang besloten. Eiser mocht er op basis van de gemaakte afspraken immers op vertrouwen dat de verdeling en levering van de percelen binnen afzienbare tijd, in elk geval uiterlijk op 19 september 2025, zou plaatsvinden. De inhoud en rechtsgeldigheid van de vaststellingsovereenkomst staat tussen partijen niet ter discussie. Gedaagde stelt dat haar gebondenheid aan deze afspraak in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Daarvoor voert zij verschillende argumenten aan die de voorzieningenrechter niet steekhoudend acht. Zo is niet aannemelijk dat de notaris zijn werk als een 'marionet van eiser' verricht. Ook de uitleg dat eiser eerst het aan gedaagde toekomende rechtstreeks aan haar overboekt en zij pas daarna de verdelingsakte hoeft te tekenen, volgt de voorzieningenrechter niet. Tevens is niet aannemelijk gemaakt dat gedaagde terecht vreest dat eiser dit bedrag niet zal kunnen voldoen. De wijze waarop eiser een en ander financiert en welke financiële consequenties dat voor hem heeft, gaat gedaagde niet aan. De overige inhoudelijke bezwaren van gedaagde betreffen bezwaren tegen in de notariële onroerendgoedpraktijk in een akte als deze gehanteerde gebruikelijke bepalingen. De

voorzieningenrechter bepaalt dat het vonnis op de voet van artikel 3:300 lid 1 BW dezelfde kracht heeft als een in wettige vorm opgemaakte akte van gedaagde, strekkende tot toebedeling en levering van de percelen aan eiser en alle daartoe benodigde handelingen, waaronder de wilsverklaring dat gedaagde instemt met gebruikmaking van de notariële conceptakte tot verdeling en levering door eiser overgelegd ten behoeve van de levering.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11476

Zaaknummer: C/10/701807 / KG ZA 25-620

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een van de erven krijgt bevoegdheid om nalatenschap alleen/zelfstandig te vereffenen zonder medewerking van de andere erfgenamen.

Verzoeker A en B zijn de erven van erflater. B heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. De notaris wil nog geen verklaring van erfrecht afgeven, omdat de overledene op vruchtbare leeftijd ingeschreven heeft gestaan in Japan en Maleisië, zodat er een kans bestaat dat de overledene daar afstammelingen heeft verwekt. De notaris wil pas een verklaring van erfrecht afgeven als het erfgenamenonderzoek is afgerond. A heeft de kosten voor het erfgenamenonderzoek tot nu toe zelf betaald/voorgeschoten. Hij heeft er geen bezwaar tegen dat het erfgenamenonderzoek wordt afgerond, maar hij wil wel over de tegoeden van de nalatenschap kunnen beschikken, zodat hij het erfgenamenonderzoek kan bekostigen. A verzoekt daarom om de wettelijke bevoegdheidsverdeling uit artikel 4:198 BW te wijzigen en heeft een verklaring van B overgelegd waaruit volgt dat zij instemt met dit verzoek. De kantonrechter is van oordeel dat er voldoende grond is om de bevoegdheidsverdeling van artikel 4:198 BW te wijzigen. Omdat er volgens A (op hemzelf na) geen schuldeisers zijn en er geen onenigheid is tussen de wel bekende erfgenamen ligt het benoemen van een professionele vereffenaar niet in de rede. Aan A wordt de bevoegdheid toegekend om de nalatenschap van de overledene alleen/zelfstandig te vereffenen, zonder medewerking van de andere erfgenamen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11454

Zaaknummer: 11811596 \ VZ VERZ 25-140

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam wordt niet veroordeeld mee te werken aan verkoop en levering van een woning voor een niet reële waarde.

Eisers en gedaagde zijn de kinderen en enige erfgenamen van de in 2020 overleden erflater. Tot de nalatenschap behoort een woning. In 2019 heeft vader een voorlopig koopakkoord getekend met betrekking tot de woning. Ook eisers hebben deze overeenkomst getekend, gedaagde niet. Eisers vorderen dat de uitspraak van het Gerecht in de zin van artikel 3:300 lid 2 BW in de plaats komt van de noodzakelijke medewerking van gedaagde aan de akte strekkende tot de verkoop van de woning voor de prijs zoals overeengekomen in het koopakkoord. Ook vorderen zij dat de uitspraak van het Gerecht in de zin van artikel 3:300 lid 2 BW in de plaats komt van de noodzakelijke medewerking van gedaagde aan de akte van levering strekkende tot de eigendomsoverdracht. Gedaagde verleent geen medewerking aan de verkoop en de levering van de woning, omdat zij van mening is dat de verkoopprijs van de woning te laag is. Het Gerecht constateert dat de in de verklaring van 2019 opgenomen verkoopwaarde vele malen lager is dan de eind 2024 getaxeerde marktwaarde die door geen van de partijen in twijfel wordt getrokken. De woning is, in een tijdsbestek van vijf jaar, aldus meer dan tweeënhalf keer zoveel waard geworden. Eisers hebben geen verklaring gegeven voor dit flinke verschil en persisteren bij hun initiële vorderingen. Dat betekent dat het Gerecht wordt gevraagd gedaagde te veroordelen mee te werken aan verkoop en levering van een woning voor een niet reële waarde. Het Gerecht kan reeds daarom hier niet toe overgaan, en volgt gedaagde in zoverre in haar verweer. Het Gerecht wijst de vorderingen van eisers af.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 17-09-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:275

Zaaknummer: AUA202403972

Rechters: A.M.M. Vingerling

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet bewezen is dat erflaatster schenkingen ontving onder de voorwaarde dat zij haar echtgenoot/schenker zou overleven.

Eiser en de in 2024 overleden erflaatster waren op huwelijkse voorwaarden gehuwd. Erflaatster heeft haar kinderen uit een eerder huwelijk/gedaagden tot haar enig erfgenamen benoemd. Eiser vordert een tweetal bedragen van gedaagden. Van het bedrag ad € 150.000 ontkennen gedaagden niet dat eiser dat aan erflaatster heeft geschonken, wel dat de schenking was gedaan onder de voorwaarde dat erflaatster eiser zou overleven. Gedaagden voeren o.m. aan dat die voorwaardelijkheid niet aan bod is gekomen tijdens een bespreking die zij hadden met eiser en erflaatster toen bekend was dat erflaatster ongeneeslijk ziek was. Ook had erflaatster al hartklachten op het tijdstip van de schenking zodat de voorwaarde niet geloofwaardig is. De rechtbank geeft aan dat op eiser de stelplicht en bewijslast rusten van de feiten en omstandigheden waaruit die afspraak volgt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser in het licht van de gemotiveerde betwisting daartoe onvoldoende gesteld. Anders dan eiser stelt, levert het legaat ten behoeve van erflaatster in het testament van eiser geen aanwijzing op dat de schenking onder de gestelde ontbindende voorwaarde is overeengekomen. Eiser heeft onvoldoende onderbouwd dat de schenking was bedoeld als aanvulling op het legaat voor het geval dat hij eerder zou zijn overleden. Ten aanzien van een andere vordering stelt eiser dat hij heeft geconstateerd dat er regelmatig grote bedragen zijn overgeboekt van zijn rekening naar die van erflaatster, dat hij daarvan niet op de hoogte was en daarmee niet heeft ingestemd. Deze bedragen zijn opgelopen tot een bedrag van in ieder geval € 75.000. Erflaatster beschikte over de bankrekening van eiser, zonder dat hij daarop zicht had. De rechtbank is van oordeel dat eiser onvoldoende gemotiveerd heeft gesteld dat erflaatster zonder recht of titel en dus op onrechtmatige wijze gelden van zijn rekening heeft overgeboekt naar haar eigen rekening. O.m. omdat eiser een fervent belegger was en daartoe door middel van internetbankieren zijn eigen financiën beheerde. Er kan worden verwacht dat eiser – in het kader van die beleggingen – zicht had op zijn vermogen en het verloop ervan. Dit is een aanwijzing dat eiser wel degelijk zicht had op zijn eigen bankrekeningen, al dan niet met behulp van erflaatster. Ook blijkt uit de afschriften dat tussen erflaatster en eiser over en weer grote bedragen naar elkaar zijn overgeboekt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:17980

Zaaknummer: C/09/681427 / HA ZA 25-218

Rechters: D.E. Alink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partner van erflater die zonder recht of titel in woning verblijft, moet deze ontruimen.

Eiser heeft als erfgenaam van zijn vader een woning geërfd. In kort geding vordert hij dat de niet verschenen partner van vader (tegen wie verstek is verleend) wordt veroordeeld tot ontruiming van de woning omdat zij daarin zonder recht of titel verblijft. De voorzieningenrechter acht voldoende spoedeisend belang aanwezig omdat eiser de woning inmiddels heeft verkocht onder de ontbindende voorwaarde die binnenkort verloopt. De gevorderde veroordeling tot ontruiming wordt toegewezen omdat het waarschijnlijk is dat die vordering in een eventuele bodemprocedure zal worden toegewezen. Anders dan gevorderd, wordt geen dwangsom aan de veroordeling tot ontruiming en het leeg opleveren verbonden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5197

Zaaknummer: C/16/599756 / KL ZA 25-229

Rechters: D.M. Staal

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verleent machtiging om namens minderjarige de nalatenschap te verwerpen.

De kantonrechter verleent de verzoekers – handelend in hoedanigheid van met het gezag belaste ouders van de minderjarige – machtiging om namens deze de nalatenschap van de in zijn laatste woonplaats in Duitsland overleden erflater te verwerpen nu uit de stukken blijkt dat de nalatenschap negatief is. Omdat de minderjarige zijn gewone verblijfplaats in Nederland heeft, is de Nederlandse rechter op grond van artikel 7 EU-verordening Brussel II-ter¹ bevoegd om van het verzoek kennis te nemen en daarop te beslissen. Krachtens artikel 17 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996² dient het verzoek naar Nederlands recht te worden beoordeeld en naar Nederlands recht is voor de verwerping een machtiging van de kantonrechter vereist. De nalatenschap is in Duitsland opengefallen, zodat op de erfopvolging de Europese Erfrechtverordening van toepassing is. Van een testament en een rechtskeuze is niet gebleken en gezien de gewone verblijfplaats van erflater, is op de erfopvolging volgens de algemene regel van artikel 21 Erfrechtverordening Duits recht van toepassing. De moeder van de minderjarige/medeverzoekster is tot de nalatenschap van erflater geroepen, maar zij gaat deze verwerpen. Op grond van Duits recht erft de minderjarige mogelijk bij plaatsvervulling.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6324

Zaaknummer: 11856411 OV VERZ 25-4035 (E)

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof benoemt deskundige die wilsbekwaamheid van schenkende grootmoeder moet beoordelen.

Vervolg op ERF 2024-0452 waarin een nicht van haar inmiddels overleden grootmoeder een woning geschonken heeft gekregen. In dit geding heeft een oom/zoon van grootmoeder vorderingen ingesteld op grond van zijn standpunt dat grootmoeder ten tijde van de schenking leed aan dementie en niet in staat was haar wil te bepalen. Het Gerecht heeft de vorderingen toegewezen. Na een eerder tussenvonnis benoemt het Hof in dit tweede tussenvonnis een deskundige die aan de hand van het medisch dossier de geestestoestand/wilsbekwaamheid van grootmoeder moet beoordelen ten tijde van het verstrekken van de volmacht aan de nicht.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:241

Zaaknummer: CUR2022H00108

Rechters: G.C.C. Lewin, C.G. ter Veer en E.W.A. Vonk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet te traceren erfgenamen worden veroordeeld mee te werken aan de verdeling van de nalatenschap.

Moeder A is gehuwd geweest met de in 2008 overleden erflater B. Uit dat huwelijk zijn zes kinderen geboren, te weten C, D, E, F (eisers) en (thans) wijlen broer G. Zij zijn de erven van B. G is in 2024 overleden en gedaagden zijn zijn kinderen. In 2025 is een van de kinderen benoemd tot curator over A en gemachtigd om namens A over te gaan tot de overdracht van twee woningen. Op basis van de door eiseres verstrekte gegevens bestaat de nalatenschap van de erflater B uit de helft van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap, waarin A is gerechtigd tot 8/14 deel van de boedelbestanddelen (de helft plus een kindsdeel) en eisers ieder tot 1/14 deel en gedaagden samen tot 1/14 deel, dus ieder tot 1/42 deel. Namens eisers is gesteld dat gedaagden niet willen meewerken aan de verdeling en dat niet bekend is waar en hoe zij kunnen worden bereikt. Zij waren vorig jaar wel nog in Curaçao om aanwezig te zijn bij de begrafenis van G. Zij wonen volgens een van de eisers in Nederland. Het komt het gerecht voor dat de mogelijkheden om gedaagden op te sporen nog niet volledig zijn benut. Te denken valt aan sociale media of navraag naar contactgegevens bij familieleden of kennissen van G. Het gerecht begrijpt de vordering van eisers aldus dat zij vorderen dat gedaagden meewerken aan de verdeling van de nalatenschap van erflater. Die vordering wordt toegewezen, waarbij een boedelnotaris en een onzijdig persoon worden benoemd.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:203

Zaaknummer: CUR202501891

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot nakoming stamrecht ingesteld tegen nalatenschap afgewezen omdat die tegen de bv moet worden ingesteld.

Erflater is in 2022 overleden. Hij heeft C en D, zijn twee kinderen uit zijn eerste huwelijk, tot zijn erfgenamen benoemd, en heeft zijn tweede echtgenote/eiseres B ontferd. Gedaagde X is benoemd tot executeur en is tevens enig bestuurder van medegedaagde BV Y. In die in 1992 door erflater opgerichte bv is o.m. fl. 400.000 ingebracht, die door de voormalig werkgever van erflater in de vorm van een stamrecht was toegekend. In de in 1994 gesloten stamrechtovereenkomst tussen enerzijds BV Y en erflater heeft BV Y zich verbonden om gedurende het leven van erflater, en na zijn overlijden aan zijn toenmalige echtgenote A, periodieke uitkeringen te doen. De periodieke uitkering aan erflater bedroeg fl. 26.147 per jaar en die aan A 70% van dat bedrag. Nadien, in 1997, is erflater gescheiden van A. In een daarbij gesloten vaststellingsovereenkomst omtrent de verdeling van de huwelijksgemeenschap is vermeld dat erflater op een nog door A te doen verzoek er zorg voor zal dragen dat het stamrecht wordt gesplitst, zodanig dat A de helft van de uitkering rechtstreeks ontvangt. Tot die tijd wordt haar aanspraak gehonoreerd via de alimentatie. C en D houden elk 200 aandelen in BV Y. B ontvangt sinds november 2022 vanuit BV Y een maandelijkse pensioenuitkering. B vordert de hoofdelijke veroordeling van X en BV Y tot betaling van de achterstallige stamrechtuitkering aan eiser van € 23.728,08 bruto met wettelijke rente en netto uit te keren. De rechtbank oordeelt dat de vorderingen voor zover ingesteld tegen X in hoedanigheid van executeur worden afgewezen. B heeft haar vorderingen in deze procedure beperkt tot de vordering tot uitkering van de stamrechtovereenkomst. Dit is geen vordering op de nalatenschap, maar een vordering op BV Y. Als vast komt te staan dat de stamrechtovereenkomst rechtsgeldig is overeengekomen, dan rust de betalingsverplichting op Y BV en niet op de nalatenschap. De aandelen van Y BV behoren weliswaar tot de nalatenschap maar dat is niet genoeg om aan te nemen dat op de nalatenschap een betalingsverplichting rust. Verder gaat de rechtbank in op enkele andere niet-erfrechtelijke punten, waaronder de echtheid van de handtekening van erflater onder de stamrechtovereenkomst, de echtheid van de (tekst van de) stamrechtovereenkomst uit 1999, en of de uitkering deel uitmaakt van de nog te verdelen ontbonden huwelijksgemeenschap van erflater met A. In dat kader geeft de rechtbank aan dat BV Y onvoldoende heeft gesteld om

aan te nemen dat ook de toekomstige uitkeringen op grond van de stamrechtovereenkomst tot de gemeenschap behoorden of dat zulks in juridische zin het geval was (vgl. ECLI:NL:HR:2018:270).

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6001

Zaaknummer: C/08/326051 / HA ZA 24-482

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering erfgenaam tegen werkgever erflater tot betaling van o.m. waarde niet-opgenomen vakantiedagen toegewezen.

Eiser is enig erfgenaam van de op 30 december 2024 overleden erflater. Erflater was tot dat tijdstip in dienst bij gedaagde. Op vordering van eiser heeft gedaagde salaris over december 2024 uitbetaald, maar gedaagde heeft geen gehoor gegeven aan de vordering van eiser tot uitbetaling van de overlijdensuitkering, het niet-betaalde bedrag van de eindafrekening en om de vakantiedagenadministratie te verstrekken. De kantonrechter bepaalt dat het restantbedrag van de eindafrekening moet worden betaald. Hetzelfde geldt voor de door eiser gevorderde bedragen ter zake van de vakantiedagen; eiser heeft er volgens de kantonrechter terecht op gewezen dat het door gedaagde overgelegde overzicht onvolledig/onjuist is. Ook de vordering tot betaling van een bedrag aan wettelijke verhoging over achterstallig salaris wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:10626

Zaaknummer: 11802022 \ CV EXPL 25-4736

Rechters: S. Kleij

Advocaten: J.P. Dikker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot ontslag notaris-executeur afgewezen.

In eerste aanleg heeft de kantonrechter het verzoek van appellant/mede-erfgenaam tot ontslag van de door erflaatster tot executeur benoemde notaris afgewezen. Na het overlijden van erflaatsters echtgenoot in 2009 trad de wettelijke verdeling in werking en kregen haar drie kinderen, onder wie eiser, een niet-opeisbare vordering op haar. In 2016 heeft de kantonrechter de omvang van de vordering van appellant vastgesteld. Erflaatster is in 2023 overleden en haar drie kinderen zijn haar erfgenamen. Het hof overweegt dat aan appellant kan worden toegegeven dat de afwikkeling van de nalatenschappen van erflater en erflaatster tot dusverre enkele onvolkomenheden bevat. Interessant is dat appellant heeft gesteld dat zijn legitieme en kindsdeel niet volledig aan hem zijn/kunnen worden uitbetaald, doordat de notaris het grootste boedelbestanddeel in Nederland als legaat heeft afgegeven aan de broer, waardoor een tekort is ontstaan in de nalatenschap. Het hof is van oordeel dat, voor zover gezegd kan worden dat de notaris niet had mogen overgaan tot afgifte van de legaten aan de broer en zus alvorens het kindsdeel en de legitieme van appellant te voldoen, voor alle betrokkenen duidelijk was dat een eventueel tekort door de broer en de zus aan appellant zou worden voldaan. Het hof wijst in dit verband op de door appellant zelf overgelegde correspondentie tussen hem en de broer waaruit valt af te leiden dat laatstgenoemde appellant aanbood een bedrag van € 200.000 aan hem over te maken ter afwikkeling van de nalatenschap. Ter zitting in hoger beroep hebben de broer en zus desgevraagd nogmaals toegezegd het deel waarop appellant aanspraak kan maken dat niet uit het thans nog aanwezige deel van de nalatenschap van erflaatster aan appellant kan worden voldaan, rechtstreeks aan hem uit te betalen. Voor zover de notaris in de gegeven omstandigheden al niet had mogen overgaan tot afgifte van het legaat aan de broer, is het hof van oordeel dat appellant geen belang heeft bij zijn stellingen in dit verband, nu duidelijk is dat daaruit geen benadeling voor hem voortvloeit. Verder wordt de notaris verweten dat bij de afwikkeling van de nalatenschap van erflater voorbij is gegaan aan een te Suriname gelegen perceel, terwijl het voor de hand had gelegen dat na het overlijden van erflaatster alsnog te doen, nu van het perceel bleek omdat het aan appellant was gelegateerd door erflaatster. Dat de notaris onzorgvuldig heeft gehandeld met betrekking tot de sieraden en roerende zaken van erflaatster, heeft appellant onvoldoende onderbouwd. Ook is de notaris niet uitgegaan van een

verkeerde waarde van een tot de nalatenschap behorende woning. Dat het taxatierapport een peildatum van zes maanden voor het overlijden hanteert en dat dit rapport – volgens appellant – is opgesteld op verzoek van een broer van appellant maakt dit niet anders. Volgens appellant heeft de notaris ten onrechte aangifte erfbelasting gedaan van de verkrijging door appellant van een hem toekomend legaat van de Surinaamse grond. Daartoe stelt appellant dat in het testament van erflaatster aan appellant is gelegateerd de woning aan het betreffende adres. Nu deze woning ten tijde van het overlijden van erflaatster al was gesloopt, bestond het legaat volgens appellant niet meer. Volgens de notaris heeft erflaatster bedoeld dat in dat geval het perceel als legaat aan appellant toekomt. Dit volgt, aldus appellant, echter niet uit de bewoordingen van het testament en het was niet aan de notaris om het testament uit te leggen. Het hof kan op grond van de stellingen van partijen en de door hen overgelegde stukken niet vaststellen of er nu wel of niet een woning op het betreffende perceel stond ten tijde van het overlijden van erflaatster. Ter zitting in hoger beroep is wel duidelijk geworden dat appellant het legaat niet heeft aanvaard, hetgeen volgens de notaris betekent dat deze onroerende zaak nog deel uitmaakt van de nalatenschap van erflaatster en voor verdeling in aanmerking komt. De notaris heeft toegezegd de berekening van de legitieme dienovereenkomstig aan te passen en een gecorrigeerde aangifte erfrecht namens appellant in te dienen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2684

Zaaknummer: 200.350.832/01

Rechters: R.M. Troost, H.A. van den Berg en A.R. Sturhoofd

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor onwaardigheid is strafbaarstelling ten tijde van overlijden en niet ten tijde van plegen relevant.

Op het tijdstip van haar overlijden in 2016 was erflaatster gehuwd met vader/appellant sub 1. Uit dit huwelijk zijn zes kinderen geboren, appellant sub 2 en de vijf geïntimeerden. Na het overlijden trad de wettelijke verdeling in werking, vader heeft zuiver aanvaard, de zes kinderen beneficiair. Vader is op 6 juli 2005 door de politierechter te Rotterdam veroordeeld voor twee feiten ter zake van mishandeling van erflaatster en twee feiten ter zake van bedreiging gericht tegen het leven van erflaatster. Appellanten (onder wie de echtgenote van appellant sub 2) komen op tegen een drietal vonnissen van de rechtbank. Afgezien van diverse door appellanten in eerste aanleg ingestelde vorderingen die met name zagen op omvang en samenstelling van de huwelijksgemeenschap/nalatenschap, is vooral interessant of vader onwaardig is om van erflaatster te erven c.q. of erflaatster vader ondubbelzinnig heeft vergeven voor zijn misdrijven jegens haar. De rechtbank heeft geoordeeld dat vader onwaardig was. In geschil is of in het kader van de onwaardigheid gekeken moet worden naar de aan de strafbare feiten verbonden strafbepaling ten tijde van de strafrechtelijke veroordeling of ten tijde van het overlijden van erflaatster. In het eerste geval zou dan geen sprake zijn van een misdrijf als bedoeld in artikel 4:3 lid 1 sub b BW en in het tweede geval wel, dit in verband met de gewijzigde maximumstraf. Het hof geeft aan dat gedragingen die onder het oude erfrecht niet tot onwaardigheid zouden hebben geleid maar onder het nieuwe erfrecht wel, in verband met de onmiddellijke werking van artikel 4:3 BW dus vanaf de inwerkingtreding onwaardigheid met zich mee brengen. Het feit dat de gedraging zelf (ooit) heeft plaatsgevonden, is hier dus doorslaggevend, en niet uitsluitend de omstandigheden waaronder dat destijds gebeurde, zoals de toenmalige strafbaarstelling ervan. Hiermee strookt dat voor de onwaardigheid van degene die het misdrijf pleegt, volstaat dat op de datum van overlijden van erflater/erflaatster op zijn strafbare gedraging een maximumstraf van ten minste vier jaar gevangenisstraf is gesteld. Is deze datum van overlijden op of na 1 januari 2003 dan is artikel 4:3 BW van toepassing. Hierbij is niet van belang wanneer de strafrechtelijke gedraging heeft plaatsgevonden en ook niet of deze op het tijdstip waarop deze plaatsvond reeds leidde tot onwaardigheid. Anders dan bij de strafbaarheid zelf is het voor de civielrechtelijke (erfrechtelijke) gevolgen die aan een dergelijke gedraging worden verbonden, niet van belang

of er op het moment van het plegen van de strafbare feiten bekendheid was of behoorde te zijn met het gevolg van de onwaardigheid. Gelet hierop is naar het oordeel van het hof voor de onwaardigheid dan ook voldoende dat er sprake is van een maximumstraf van ten minste vier jaar op het tijdstip van overlijden van erflaatster. Niet ter discussie staat dat de vader naar de strafbepaling op het moment van overlijden van erflaatster voldoet aan de maatstaf zoals bepaald in artikel 4:3 lid 1 sub b BW. Hij is dan ook van rechtswege onwaardig om te erven van erflaatster.

Verder bepaalt de rechtbank dat uit hetgeen appellanten stellen niet is gebleken dat erflaatster vader zijn gedragingen op ondubbelzinnige wijze heeft vergeven. Alleen het feit dat het huwelijk (partijen woonden al tien jaar niet meer samen) na de gedragingen van de vader en zijn veroordeling daarvoor is voortgezet, is daarvoor in ieder geval onvoldoende. Voorts zijn gebeurtenissen die dateren van vóór de strafbare gedragingen, hier niet relevant voor. Hetzelfde geldt voor het feit dat erflaatster en vader samen aanwezig waren op bruiloften en familieaangelegenheden. Verder stelt het hof vast dat appellanten niet zijn geslaagd in het bewijs dat erflaatster en vader wel samenwoonden, los van de vraag of dat al doorslaggevend zou zijn. Over de samenstelling van de nalatenschap stelt het hof dat vaststaat dat de schuld aan de Belastingdienst een schuld betreft in het kader van aanslagen inkomstenbelasting op naam van de vader en de schuld aan de curator een schuld als gevolg van het faillissement van de bv waarvan de vader een van de bestuurders was. Voorts staat vast dat deze schulden dateren van na 2005. Zo deze schulden al niet zijn verknocht, dienen zij naar het oordeel van het hof op grond van de redelijkheid en billijkheid, in verband met de aard van deze schulden, in afwijking van artikel 1:100 BW alleen voor rekening van de vader te komen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2052

Zaaknummer: 200.342.303/01

Rechters: C.M. Warnaar, A.F. Mollema en M.Th. Linsen Penning-de Vries

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kandidaat-notaris had erven eerder moeten berichten over verkoop/overdracht door zelfstandig bevoegde afwikkelingsbewindvoerder.

In de nalatenschap van moeder zijn A en B – twee van de tien kinderen van moeder – benoemd tot zelfstandig en los van elkaar bevoegde afwikkelingsbewindvoerders die niet in overleg hoeven te treden met de andere erfgenamen. In deze tuchtzaak verwijt A kort en goed de kandidaat-notaris onzorgvuldig te hebben gehandeld door hem niet te informeren en te betrekken bij de hypotheekvestiging en overdracht van de tot de nalatenschap behorende woning I door B. De kandidaat-notaris had dat moeten doen omdat hij wist dat klager daarvan economisch eigenaar was dan wel daarin een economisch belang had. De kandidaat-notaris heeft ook in hoger beroep weersproken dat hij daarvan op de hoogte was. Net als in eerste aanleg wijst ook het hof dit deel van de klacht af. De kamer vond het ook niet klachtwaardig dat de kandidaat-notaris klager A (en de andere erfgenamen) niet eerder dan twee dagen voor de geplande levering op de hoogte had gesteld van de verkoop en aanstaande levering door B van woning II omdat de kandidaat-notaris uit moest gaan van het testament van erflaatster en daaruit volgde dat B geen toestemming nodig had van klager (of van de andere erfgenamen). Wel gegrond was het verwante verwijt dat er bestond voor de kandidaat-notaris om nader onderzoek in te stellen naar de koopprijs in de door B gesloten koopovereenkomst en om, tot dit was afgerond, uit eigen beweging de levering op te schorten. De kandidaat-notaris had hier volgens de kamer niet mee mogen wachten tot de door A gesloten koopovereenkomst aan hem werd gestuurd door (de advocaat van) klager. In appèl sluit het tuchthof zich aan bij dit laatste en oordeelt – anders dan in eerste aanleg – dat de kandidaat-notaris A (en ook de overige erfgenamen) eerder op de hoogte had moeten stellen van de verkoop en aanstaande overdracht door B van woning II. Ter zitting in hoger beroep heeft de kandidaat-notaris verklaard dat de door B gesloten koopovereenkomst al enkele maanden voor de geplande overdracht door het kantoor van de kandidaat-notaris moet zijn ontvangen; daarna is het dossier door een medewerker van het kantoor behandeld. Er moet dus genoeg tijd zijn geweest om op een eerder moment het concept voor de akte van levering aan alle erfgenamen te sturen, zodat zij daarmee ook tijdig in de gelegenheid konden worden gesteld om desgewenst bezwaar in te dienen bij de kantonrechter. Ook heeft de kandidaat-notaris

verklaard dat hij op de hoogte was van de wrijving tussen A en B. Gezien het vorenstaande had de kandidaat-notaris, naar het oordeel van het hof, aanleiding moeten zien om op een eerder moment A en de andere erfgenamen in te lichten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2633

Zaaknummer: 200.342.727/01 NOT

Rechters: C.H.M. van Altena, O.J. van Leeuwen en S.V. Viveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Legataris met recht van gebruik hoeft woning van de voorzieningenrechter niet te ontruimen.

Erflater heeft op 8 augustus 2023 bij testament over zijn uiterste wil beschikt en daarin eisers tot zijn enige erfgenamen benoemd met een legaat aan gedaagde van het recht van gebruik en bewoning, in de zin van artikel 3:226 BW, van een woning met inboedel. Eisers hebben beneficiair aanvaard en niet verklaard dat de nalatenschap ruimschoots positief is, zodat de vereffening van toepassing is. Uit de opgemaakte boedelbeschrijving blijkt van activa ad € 417.294,75 en passiva ad € 339.089,02. In juli 2025 hebben eisers gedaagde verzocht om het tekort van de nalatenschap ad € 220.000 voor haar rekening te nemen om verkoop van de woning te voorkomen. In kort geding vorderen eisers dat gedaagde wordt veroordeeld de woning te ontruimen. Eisers stellen dat de liquide middelen onvoldoende zijn om de schulden van de nalatenschap te voldoen. De woning moet worden verkocht, waarna de verkoopopbrengst moet worden aangewend om de schulden van de nalatenschap te betalen. De voorzieningenrechter wijst de gevorderde ontruiming af. De ontruiming is een zeer ingrijpend middel tegen de laatste wens van erflater in. Dat verkoop van de woning en daarmee ontruiming noodzakelijk is, is onvoldoende onderbouwd. Zo hebben eisers niet aannemelijk gemaakt dat de hypotheekverstrekker thans de geldlening opeist en niet meer bereid is tot continuering van de relatie. Ook over de omvang van activa en passiva verschillen partijen van mening. Op zich is wel aannemelijk dat er nu een probleem is omdat er onvoldoende liquiditeit is om nu de gestelde schulden te voldoen. Dat volstaat echter niet. Van die schulden staat onvoldoende vast dat die nu opeisbaar zijn en dat die met zoveel spoed moeten worden voldaan dat een bodemprocedure niet kan worden afgewacht. Daarbij komt dat gedaagde er terecht op wijst dat eisers niet alleen vereffenaars zijn, maar ook de grootste schuldeisers van de nalatenschap. De rekening-courantschuld die erflater aan een bv had, betreft een vennootschap waarvan de aandelen in handen van eisers zijn en die kennelijk ook door hen wordt bestuurd, zodat er een tegenstrijdig belang.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11869

Zaaknummer: C/10/705654 / KG ZA 25-866

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Hof oordeelt over toedeling en waarde goederen van in 2005
opengevallen nalatenschap.***

Appellant en geïntimeerden 1 en 2 zijn broers en erfgenamen die van mening verschillen over de wijze van verdeling van de nalatenschap van hun in 2005 overleden vader en met name over de verdeling van de zich in de nalatenschap bevindende onroerende zaken, huurinkomsten en een effectenportefeuille met bijbehorende rekeningen, de hoogte van de door een van de broers daaruit opgenomen bedragen en het saldo op de ervenrekening. In eerste aanleg heeft appellant verdeling gevorderd en daarbij onder meer verzocht om de onroerende zaken aan hem toe te bedelen. De rechtbank heeft het aandeel van ieder vastgesteld op € 337.213,80, te vermeerderen met het saldo op een ABN AMRO-bankrekening, verminderd met kosten, en de verdeling van de nalatenschap vastgesteld, waarbij de onroerende zaken aan geïntimeerde 2 zijn toebedeeld tegen een waarde € 805.000. Ook is vastgesteld dat geïntimeerde 1 een voorschotuitkering heeft gekregen van € 180.563. In het tussenvonnis (ECLI:NL:GHARL:2022:8904) concludeert het hof o.m. dat het voor de beoordeling van de grieven noodzakelijk is een deskundige te benoemen; het hof benoemt deze en stelt de diverse voor te leggen vragen vast.

Nadat het deskundigenbericht is opgesteld, gaat het hof in het eindvonnis in op diverse geschilpunten, waaronder het saldo op de diverse bankrekeningen, of huurinkomsten vruchten van de nalatenschap vormen die in de verdeling moeten worden betrokken, de aard en omvang van transacties en of er sprake is van boedelkosten. Het hof stelt vast dat als peilmoment voor de waardering van de onroerende zaken de datum van de onderhavige uitspraak in hoger beroep geldt omdat partijen geen andere datum zijn overeengekomen, en niet op grond van redelijkheid en billijkheid een andere datum moet worden aanvaard. Het hof zal de onroerende zaken dan ook toedelen aan geïntimeerde 2 tegen een waarde per heden, 9 september 2025, van (afgerond) € 1.234.630. Het hof ziet geen aanleiding om aan de toedeling een meerwaardeclausule te verbinden. De waardebepaling vindt plaats naar het tijdstip van de verdeling en daarmee tegen de huidige waarde in het economisch verkeer. Alle erfgenamen delen aldus mee in de waardevermeerdering sinds het overlijden van erflater, zodat er geen goede reden is voor een meerwaardeclausule. De ontwikkelpotentie is in de

waarde in het economisch verkeer inbegrepen en appellant heeft niet aangetoond dat die potentie bij deze onroerende zaken (veel) hoger zou zijn. Vervolgens gaat het hof over tot de toedeling van de overige nog te verdelen goederen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5499

Zaaknummer: 200.277.973

Rechters: M.H.F. van Vugt, M.L. van der Bel en J.U.M. van der Werff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam die nalatenschapswoning bewoont, moet deze ontruimen omdat vereffenaar tot verkoop wil overgaan in verband met onvoldoende saldo om schulden te voldoen.

Appellant is een van de erfgenamen van de in 2017 overleden erflaatster en verblijft in de tot de nalatenschap behorende woning. Als gevolg van het overlijden van erflaatster zijn de OBV-vorderingen van de kinderen in verband met het overlijden van hun vader/haar echtgenoot opeisbaar geworden. De rechtbank heeft in 2020 een vereffenaar/gedaagde benoemd. Kort en goed komt het erop neer dat, nadat de vereffenaar de woning aan appellant heeft aangeboden, hij uiteindelijk aan alle erven te kennen geeft de woning te willen gaan verkopen omdat er onvoldoende saldo op de bankrekening staat om de schuldeisers/erfgenamen te kunnen voldoen. De vereffenaar wijst de erven op het feit dat, mocht er bezwaar bestaan bij een van de erfgenamen of bij een schuldeiser die de onroerende zaak te vorderen heeft, deze de beslissing van de vereffenaar voor kan leggen aan de kantonrechter. Appellant heeft niet voldaan aan het verzoek om de woning te verlaten, en in eerste aanleg is de veroordeling van appellant tot ontruiming van de woning toegewezen. In appèl oordeelt het hof dat omdat de vereffenaar in de antwoordakte inhoudelijk verweer heeft gevoerd, hij ondubbelzinnig erin heeft toegestemd dat de door appellant na de memorie van grieven aangevoerde grieven alsnog in de rechtsstrijd in hoger beroep worden betrokken. De vordering van de vereffenaar tot ontruiming strekt ertoe de vereffening van de in 2017 opengevallen nalatenschap binnen afzienbare tijd af te ronden om vervolgens daarna de nalatenschap te kunnen verdelen. Daarvoor is noodzakelijk dat de woning te gelde wordt gemaakt. Dat er thans onvoldoende liquide middelen voorhanden zijn om de schuldeisers te voldoen, is niet in geschil. De afwikkeling van de nalatenschap gaat niet in goed overleg, reden waarom op verzoek van een van de erfgenamen in 2020 de vereffenaar als zodanig is benoemd. Het hof maakt uit de stellingen van partijen en de stukken op dat de vereffenaar al sinds medio 2022 met appellant in gesprek is over een mogelijke overname van de woning, tot op heden zonder resultaat. Al die tijd kan de vereffenaar zijn werkzaamheden niet afronden en is er sprake van een niet afgewikkelde nalatenschap. Van de vereffenaar noch van de overige erfgenamen kan dit nog langer gevergd worden. Hiermee is sprake van een spoedeisend belang dat rechtvaardigt dat vervolgens wordt beoordeeld of de in eerste aanleg gegeven voorziening, gelet op de belangen

over en weer, nog steeds in stand moet blijven. Het aanbod van appellant om de woning over te nemen leidt niet tot een ander oordeel, omdat de voorwaarden die appellant hieraan stelt nu juist onderwerp van geschil zijn. Het aanbod van appellant om het bedrag ter hoogte van de erfdeelen in depot te storten leidt evenmin tot een ander oordeel, omdat met dit aanbod de opeisbare vorderingen van de overige erfgenamen niet zijn voldaan. De nalatenschap is beneficiair aanvaard, zodat de wettelijke vereffening van toepassing is. Het hof volgt appellant niet in zijn betoog dat 'een ruimschootsverklaring op z'n plaats is' omdat hij geen executeur is, zodat de in de tweede volzin van artikel 4:202 lid 1 sub a BW bedoelde situatie zich al daarom niet voordoet. Uitgangspunt is dat de erfgenamen de vereffening van een beneficiair aanvaarde nalatenschap behoren te voltooien alvorens de nalatenschap te verdelen, teneinde te waarborgen dat de vorderingen van de schuldeisers van de nalatenschap zo veel mogelijk daadwerkelijk uit de nalatenschap worden voldaan (vgl. HR 19 mei 2017, ECLI:NL:HR:2017:939). De vorderingen van de erfgenamen ter hoogte van hun erfdeel uit hoofde van de nalatenschap van vader vallen hier ook onder. De vereffening is nog niet voltooid, zodat er in beginsel dus ook nog geen verdeling kan plaatsvinden. Het hof verwijst naar artikel 4:215 lid 1 BW waarin is neergelegd dat de vereffenaar de goederen der nalatenschap te gelde maakt, voor zover dit voor de voldoening van de schulden van de nalatenschap nodig is. Omdat er onvoldoende liquide middelen voorhanden zijn, doet die situatie zich voor. De vereffenaar heeft de erfgenamen ex artikel 4:215 lid 2 BW in de gelegenheid gesteld de beslissing van de kantonrechter in te roepen omtrent de keuze om de woning te gelde te maken, hetgeen niet is gebeurd. De vereffenaar is op grond van het voorgaande bevoegd de woning te gelde te maken. Van een onjuiste uitleg van artikel 4:215 BW door de voorzieningenrechter is geen sprake. Van misbruik van recht evenmin. Tot slot geeft het hof aan dat niet in geschil is dat er geen sprake is van een huurovereenkomst en evenmin kan worden vastgesteld dat er een ander contractueel gebruiksrecht tot stand is gekomen. Appellant stelt wel dat moeder hem een gebruiksrecht heeft verstrekt, maar hij onderbouwt dat niet. Dat hij uit hoofde van de erfopvolging het medebezit verkrijgt van de woning, geeft hem op zichzelf geen geldige titel op verblijf in die woning die thans in de weg staat aan de door de vereffenaar beoogde tegeldemaking van de woning. Om welke reden dat in deze situatie wel het geval zou zijn, is niet toegelicht. Ook de bijzondere waarde die de woning voor appellant heeft, doet aan de onrechtmatigheid van zijn weigering de woning te ontruimen, niet af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1845

Zaaknummer: 200.341.434_01

Rechters: J.J.M. van Lanen, S.M.J. Korthuis-Becks en C.M.J. Peters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel een regeling in het BW-Bes ontbreekt, acht het gerecht een verzoek tot het vaststellen van erflaters ouderschap van verzoekers mogelijk.

Erflater is overleden met achterlating van drie erfgenamen [informanten]. Verzoekers, die stellen biologische kinderen van erflater te zijn, verzoeken het gerecht om over te gaan tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van erflater als hun vader, waarna zij hun deel van de nalatenschap zullen opeisen. De erven stellen dat het uitgevoerde DNA-onderzoek onvoldoende onderbouwing is voor het verzoek. Allereerst stelt het Gerecht vast dat het BW-BES geen procedure kent tot een gerechtelijke vaststelling van het vaderschap, zoals in het verzoekschrift bedoeld.

Wel bestaat de procedure ‘brieven van vaderschap’, geregeld in artikel 207 BW BES. Het gerecht gaat in op het recht op *family life* zoals erkend is in het EVRM en de daarbij relevante jurisprudentie, waaronder het *Marckx*-arrest en *Petkov versus Bulgarije*, en het concordantiebeginsel. Het bijzondere van dit geval wil, dat Nederland, Aruba, Curaçao en Sint Maarten alle vier de mogelijkheid tot de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap op overeenkomstige wijze hebben geregeld. Alleen voor de BES-eilanden bestaat de mogelijkheid niet. Tot bijzondere terughoudendheid geeft dit dus geen aanleiding. Ook het feit dat de BES-eilanden in het Caribisch deel van Nederland liggen, noodzaakt niet tot verdere terughoudendheid. De CAS-eilanden zijn immers ook Caribische eilanden. Het gerecht concludeert dat verzoekers kunnen verzoeken het vaderschap vast te stellen. Omdat verzoekers hebben verzuimd aan te tonen dat zij op dit moment geen juridische vader hebben, wordt de zaak aangehouden.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:30

Zaaknummer: EUX202500039

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat niet van bijzondere omstandigheden blijkt, wordt het beslag dat gelegd is voor een niet-opeisbare erfrechtelijke vordering opgeheven.

Erflater was ten tijde van zijn overlijden gehuwd met eiseres 1 en heeft twee kinderen achtergelaten, eiser 2 en gedaagde. Gedaagde is onderfd en heeft krachtens legaat een niet-opeisbare vordering op eiseres 1 verkregen. Voorts is in het testament eiseres 1 benoemd tot executeur-afwikkelingsbewindvoerder, welke benoeming zij heeft aanvaard. Gedaagde heeft conservatoir beslag op de tot de nalatenschap behorende woning gelegd waarin eiseres 1 woont. Eisers vorderen in kort geding opheffing van het beslag. De voorzieningenrechter gaat deels voorbij aan het verweer dat eisers niet-ontvankelijk zijn omdat zij hun vordering instellen als erfgenamen, terwijl eiseres 1 als executeur-afwikkelingsbewindvoerder daartoe bevoegd was. In de dagvaarding wordt meermaals gerefereerd aan het feit dat eiseres 1 executeur-afwikkelingsbewindvoerder is van de nalatenschap van erflater en in die hoedanigheid belast is met het afwikkelen van de nalatenschap. Zodoende was het voor gedaagde voldoende duidelijk dat eiseres 1 de vordering instelt in haar hoedanigheid van executeur-afwikkelingsbewindvoerder. Ook blijkt niet dat gedaagde door de wijze van dagvaarding in zijn verdediging is geschaad. Ten aanzien van eiser 2 slaagt het verweer wel, gelet op de privaatbevoegdheid van de executeur-afwikkelingsbewindvoerder om namens de nalatenschap te procederen. Anders dan gedaagde veronderstelt, behoeft van een spoedeisend belang van eiseres 1 bij haar vordering niet te zijn gebleken. Artikel 705 Rv biedt een eigen rechtsgang ten behoeve van de opheffing van beslagen in de vorm van een kort geding ten overstaan van de voorzieningenrechter. Een spoedeisend belang is geen voorwaarde voor toegang tot deze rechtsgang. Vervolgens stelt de voorzieningenrechter dat zelfs als partijen inderdaad voorafgaand aan het geding een minnelijke schikking zijn overeengekomen, dit geen reden is om de vordering af te wijzen. De voorzieningenrechter verwijst verder naar artikel 705 lid 2 Rv en HR 14 juni 1996, NJ 1997/481 en geeft aan dat eiseres 1 heeft aangevoerd dat de vordering van gedaagde niet-opeisbaar is, dit ook niet binnen afzienbare tijd wordt en dat op grond van het testament geen verplichting bestaat tot het bieden van zekerheid. Eiseres 1 stelt dat het door gedaagde gelegde beslag haar ondertussen wel belemmert bij het verdelen van de nalatenschap en voorts bij het door haar

gewenste vestigen van een (opeet)hypotheek op het onroerend goed. Hoewel gedaagde er terecht op heeft gewezen dat de Hoge Raad heeft beslist dat het 'niet onmogelijk' is om conservatoir beslag te leggen voor een niet opeisbare vordering (ECLI:NL:HR:2016:1271), geldt dat dit slechts mogelijk is onder bijzondere omstandigheden of bij zwaarwegende belangen die de handhaving van het beslag rechtvaardigen. Gedaagde heeft onvoldoende concrete feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit (de vrees voor) financieel misbruik van eiser 1es afgeleid kan worden. Dit leidt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat de belangen van eiseres 1 bij het opheffen van het beslag zwaarder wegen dan het belang van gedaagde bij het handhaven van het conservatoir beslag voor zijn niet-opeisbare vordering.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6584

Zaaknummer: C/05/449081 / KZ ZA 25-32

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Garage met eigen kadastraal perceel valt niet onder het gelegateerde vruchtgebruik van woning en inboedel.

Erflaatster heeft aan haar tweede echtgenoot/gedaagde haar aandeel in het saldo van de en/of-rekeningen alsmede het vruchtgebruik van haar woning en inboedel gelegateerd en haar twee kinderen uit een eerder huwelijk tot erfgenamen benoemd. In geschil is o.m. of de garage die een eigen kadastraal nummer heeft, onder het legaat valt. De rechtbank overweegt dat, hoewel de echtgenoot ervan overtuigd is dat het de bedoeling van erflaatster was hem het vruchtgebruik van de garage toe te kennen, dit op geen enkele wijze uit het testament van erflaatster blijkt, wat tot de conclusie leidt dat de garage niet onder het vruchtgebruik valt. Ook bestaat er verschil van mening of de echtgenoot enige aflossing heeft gedaan op de hypothecaire lening van erflaatster en daarom € 25.000 te vorderen heeft van de erven. De rechtbank wijst dit af omdat de echtgenoot zelf geen enkele onderbouwing heeft gegeven ten aanzien van het tijdstip, de omvang of de wijze van een eventuele aflossing. Hij weet niet meer te vertellen wanneer hij zou hebben afgelost, op welke manier, of tot welk bedrag. De rechtbank wijst de vordering van de erven af dat de echtgenoot de helft van de openstaande schuld uit hoofde van een 'opeethypotheek' van erflaatster aan de bank moet betalen omdat de schuld is ontstaan door uitgaven aan de kosten der huishouding. Het in de huwelijkse voorwaarden opgenomen vervalbeding alsmede ontbrekende onderbouwing dat erflaatster meer heeft bijgedragen dan zij moest, staan hieraan in de weg.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6635

Zaaknummer: C/02/430442 / HA ZA 25-14 (E)

Rechters: K.H.J. Vermariën

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks de woonplaats van de minderjarige in Duitsland verleent de kantonrechter machtiging aan de in Nederland wonende moeder en de in Duitsland wonende vader van de minderjarige om namens hem de nalatenschap te verwerpen.

Erflater is overleden en de in Nederland wonende moeder van de minderjarige die van plan is om de nalatenschap te verwerpen, verzoekt (tezamen met de in Duitsland wonende vader) machtiging om ditzelfde namens de minderjarige te doen. Omdat de minderjarige zijn gewone verblijfplaats in Duitsland heeft, is in verband met die uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid de Duitse rechter bevoegd om van het verzoek kennis te nemen en daarop te beslissen. In de voorliggende zaak blijkt dat de moeder in Nederland woonachtig is en aldus haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft. Verder beschreef de minderjarige in reactie op vragen van de griffier, in een in het Nederlands gestelde brief zijn banden met Nederland. Op termijn zal hij met zijn moeder permanent in Nederland gaan wonen, aldus de brief. Gelet hierop en op de overige inhoud van deze brief wordt geoordeeld dat de minderjarige een voldoende nauwe band heeft met Nederland om de bevoegdheid van de Nederlandse rechter niet uit te sluiten. Waar bovendien beide ouders het verzoekschrift hebben ondertekend blijkt genoegzaam dat zij het met elkaar eens zijn dat de Nederlandse rechter van het verzoek kennis neemt en daarop beslist. Ten slotte leidt de omstandigheid dat de nalatenschap van erflater zich in Nederland bevindt en de afwikkeling daarvan door Nederlands recht wordt beheerst tot het oordeel dat het belang van de minderjarige de beoordeling van het verzoek door de Nederlandse rechter rechtvaardigt. Geoordeeld wordt dan ook dat is voldaan aan de in artikel 10 EU-verordening Brussel II-ter vermelde voorwaarden op grond waarvan de Nederlandse rechter bevoegd is om op het verzoek een beslissing te geven. Uit de feiten leidt de kantonrechter af dat de wens van moeder om zelf te verwerpen begrijpelijk is, en dat de minderjarige zijn opa nooit heeft ontmoet. Gezien deze omstandigheden is er naar het oordeel van de kantonrechter voldoende grond om de gevraagde (voorwaardelijke) machtiging te verlenen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6579

Zaaknummer: 11802143 OV VERZ 25-2803

Rechters: Eijssen-Vruwink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het aanvaarden van een tweetrapserfstelling valt niet onder artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder c BW.

In deze zaak verzoekt de meerderjarigenbewindvoerder machtiging om de nalatenschap beneficiair te aanvaarden. Reden voor het verzoek is dat sprake is van een tweetrapsmaking en de notaris heeft aangegeven dat machtiging is vereist omdat sprake is van een last/voorwaarde. Volgens de kantonrechter is voor beneficiaire aanvaarding, artikel 1:441 lid 5 BW, geen machtiging vereist. De vraag is dan of de tweetrapsmaking betekent dat toch machtiging moet worden gevraagd op basis van artikel 1:441 lid 1 aanhef en onder c BW, oftewel of een erfstelling als de onderhavige een making is als hiervoor bedoeld. De wet is hierin niet eenduidig. In sommige wetsartikelen wordt met making bedoeld op legaten én erfstellingen, terwijl in andere wetsartikelen met making enkel legaten worden bedoeld. De kantonrechter oordeelt dat erfstellingen niet vallen onder artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder c BW en dat de daar genoemde making dus enkel ziet op legaten. Een andere uitkomst zou zich niet verhouden met artikel 1:441 lid 5 BW, en ook niet met de automatische beneficiaire aanvaarding van artikel 4:193 lid 2 BW. Dit alles betekent dat geen machtiging van de kantonrechter nodig is. De bewindvoerder wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10157

Zaaknummer: NL:TZ:0000306709:Boo1; BM389985

Rechters: G.M. Drenth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam heeft geen daden van zuivere aanvaarding verricht en is niet tekortgeschoten in de verplichtingen als vereffenaar.

De inzet van de procedure voor appellant is het alsnog (verder) incasseren van een vordering die zijn overleden vader had op de ouders van geïntimeerde uit hoofde van twee schuldbekentenissen uit 2000. Bij vonnis van 13 september 2002 is zowel de vader als de moeder van geïntimeerde bij verstek hoofdelijk veroordeeld tot betaling van deze schulden. Dit vonnis is onherroepelijk. De ouders van geïntimeerde zijn inmiddels beiden overleden. In deze zaak gaat het in de kern om de vraag of geïntimeerde daden heeft verricht waaruit volgt dat zij de nalatenschap van haar moeder zuiver heeft aanvaard dan wel of zij tekortgeschoten is in haar taak als vereffenaar, waardoor zij alsnog persoonlijk aansprakelijk is voor de voldoening van deze schulden. Het hof wijst de vorderingen af. Allereerst stelt het hof vast dat allerminst vaststaat dat appellant erfgenaam is en dus bevoegd is om namens de nalatenschap te procederen. Het hof gaat voorbij aan het bewijsaanbod ter zake van appellant, omdat – gesteld dat appellant in het leveren van dat bewijs slaagt en wel als erfgenaam heeft te gelden – het hof van oordeel is dat de grieven niet slagen en de vorderingen van appellant moeten worden afgewezen. Appellant meent dat geïntimeerde na het overlijden van erflaatster zich heeft gedragen alsof zij de nalatenschap van erflaatster zuiver heeft aanvaard. Dat volgt volgens hem uit betalingen die zij heeft gedaan met de pinpas van erflaatster en online overboekingen die zijn verricht vanaf de rekening van erflaatster naar geïntimeerde zelf, haar kinderen en/of familieleden en naar derden. Volgens geïntimeerde zagen die betalingen op (voorgeschoten) kosten van de nalatenschap, dan wel op automatische incasso's waarvoor erflaatster opdracht had gegeven en die nog liepen. Zij heeft per transactie een verklaring gegeven, die appellant slechts in zijn algemeenheid heeft betwist. Dit is, gelet op de specifieke toelichting van geïntimeerde naar het oordeel van het hof onvoldoende. Daarbij komt dat geïntimeerde zelfs nog de begrafeniskosten van € 1.096,45 en andere kosten van de nalatenschap van € 781,71 uit eigen middelen heeft voldaan, omdat het saldo op de rekeningen van erflaatster niet voldoende was. In dat licht bezien heeft appellant onvoldoende gemotiveerd gesteld dat geïntimeerde bewust goederen uit de nalatenschap aan het verhaal van de schuldeisers heeft onttrokken en schuldeisers heeft benadeeld en daarmee de nalatenschap zuiver heeft aanvaard. Dit geldt temeer nu het hier ging om transacties van

geringe omvang (€ 559,94) terwijl de schulden van de nalatenschap ruim € 185.000 waren. In het licht van het belang dat de wetgever heeft gehecht aan het maken van een bewuste keuze, past het niet dat geïntimeerde te snel geacht kan worden de nalatenschap bewust zuiver te hebben aanvaard en met haar privévermogen aansprakelijkheid te zijn voor de schulden van de nalatenschap. Het hof volgt appellant ook niet in het verwijt dat geïntimeerde als vereffenaar tekort is geschoten. Geïntimeerde heeft een deel van de begrafeniskosten en andere kosten van de nalatenschap uit eigen middelen voldaan, omdat het saldo op de rekeningen van erflaatster niet voldoende was. Dat zij de ervenrekening lukraak is blijven gebruiken om eigen kosten te voldoen, valt hiermee niet te rijmen. Ook valt niet in te zien dat er voor geïntimeerde aanleiding had moeten zijn geweest om nader onderzoek te doen naar andere vermogensbestanddelen. Zij heeft toegelicht dat de vermogensbestanddelen die er waren meegenomen zijn en het hof heeft geen aanknopingspunten waaruit kan worden afgeleid dat dit anders is. Geïntimeerde heeft ook een boedelbeschrijving opgesteld die ook de schuld aan appellant vermeldde en de kantonrechter heeft deze boedelbeschrijving kennelijk voldoende deugdelijk en inzichtelijk geoordeeld. Dat geïntimeerde op dit punt in haar verplichtingen als vereffenaar tekortgeschoten zou zijn, heeft appellant onvoldoende toegelicht. De vraagtekens die appellant plaatst bij de gang van zaken rondom de opheffing van de vereffening door de kantonrechter zijn onvoldoende concreet om hieraan enige conclusie te verbinden. Bovendien geldt dat, als appellant van mening was dat de belangen van de schuldeisers destijds onvoldoende gewaarborgd werden, het hem vrij had gestaan om op grond van artikel 4:203 BW een andere vereffenaar te verzoeken. Dat heeft hij niet gedaan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2002

Zaaknummer: 200.333.586_01

Rechters: S.M.J. Korthuis-Becks, J.J.M. van Lanen en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In ECLI:NL:RBROT:2025:11383 had de in het Verenigd Koninkrijk geboren erflater zijn laatste woonplaats in Nederland zodat de Nederlandse rechter bevoegd is en Nederlands recht van toepassing is. De overledene heeft volgens het Centraal Testamentenregister niet bij testament over zijn nalatenschap beschikt. De overledene was niet gehuwd, niet geregistreerd als partner en heeft geen (in Nederland bekende) afstammelingen achtergelaten. Dit betekent dat nader onderzoek gedaan zal moeten worden naar de erfgenamen van de overledene omdat op dit moment niet bekend is of er erfgenamen zijn. De nalatenschap wordt niet beheerd, is niet beneficiair aanvaard, het is niet bekend of er erfgenamen zijn en verzoekster heeft een vordering op de nalatenschap en is derhalve belanghebbende. Het verzoek tot het benoemen van een vereffenaar wordt toegewezen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:11384 heeft verzoekster het verzoek tot het benoemen van een vereffenaar ingediend als gevolmachtigde van de beneficiair aanvaard hebbende erfgenamen/kinderen van erflaatster en erflater. Er is een belang om een vereffenaar te benoemen, omdat de nalatenschappen van erflater en erflaatster beide nog niet zijn vereffend en de nalatenschap van erflaatster op dit moment negatief is. Er is dus een belang om een vereffenaar te benoemen die tot taak heeft om de nalatenschap te beheren en voor zover mogelijk de schulden van de nalatenschap te voldoen zodat het verzoek wordt toegewezen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:11378 en ECLI:NL:RBROT:2025:11379 wordt het verzoek van de Staat om op grond van artikel 4:204 lid 1 onder a BW een vereffenaar te benoemen, toegewezen. De Staat is volgens de rechtbank belanghebbende in verband met het bepaalde in artikel 4:226 lid 1 BW. De nalatenschap wordt niet door een executeur beheerd en de erfgenamen die bekend zijn laten haar geheel of ten dele onbeheerd. De overledene had geen testament, zodat de nalatenschap niet door een executeur wordt beheerd. In 11378 is het niet de verwachting dat iemand snel het beheer op zich zal nemen en in 11379 heeft het Rijksvastgoedbedrijf krachtens zaakwaarneming het beheer gevoerd.

In ECLI:NL:RBROT:2025:11386 zijn de verzoekers de kinderen en enig erfgenamen van de overledene. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Verzoekers hebben er belang bij

als een vereffenaar wordt benoemd, omdat volgens verzoekers sprake is van een gecompliceerde nalatenschap en zij wensen dat een en ander wordt behandeld door een professionele vereffenaar. Het verzoek wordt toegewezen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:11382 is de verzoekster de bewindvoerder over het vermogen van A en B. A en B zijn kinderen en mede-erfgenamen van erflaatster. De nalatenschap is beneficiair aanvaard. Verzoekster heeft voldoende toegelicht dat zij er een belang bij heeft als een vereffenaar wordt benoemd, omdat A en B zelf niet over de bekwaamheid beschikken om de nalatenschap (verder) te vereffenen. Er is dus een belang om een vereffenaar te benoemen die tot taak heeft om de nalatenschap te beheren en voor zover mogelijk de schulden van een nalatenschap te voldoen. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11383

Zaaknummer: C/10/704253 / HA RK 25-744

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

In ECLI:NL:RBROT:2025:11178 stelt de dochter/gedaagde dat zij recht heeft om in de door haar moeder/erflaatster van verhuurder gehuurde woning te blijven wonen. In dat kader stelt de rechtbank vast dat gedaagde op grond van de wet geen recht of titel om in de woning te blijven wonen heeft (gekregen). Zij heeft namelijk niet gesteld en uit de stukken blijkt ook niet dat zij ooit een verzoek aan verhuurder of aan de rechter heeft gedaan om medehuurder te worden, zodat zij deze positie langs die weg ook nooit heeft gekregen. Gedaagde beroept zich wel op een brief van een rechtsvoorganger van de verhuurder waarin staat daarin dat zij toestemming krijgt om bij haar moeder in te wonen. Dat is iets anders (minder vergaand) dan medehuurder zijn. Daarom mocht gedaagde als samenwoner hoogstens zes maanden in de woning blijven wonen na het overlijden van haar moeder. Voor de periode daarna geldt hierdoor dat gedaagde de huurovereenkomst niet automatisch heeft voortgezet en binnen zes maanden na het overlijden van haar moeder een huurvoortzettingvordering had kunnen instellen. Dit heeft zij niet gedaan. Gedaagde krijgt de gelegenheid om te bewijzen dat de rechtsvoorganger van de verhuurder ook heeft toegezegd dat zij na het overlijden van haar moeder in de woning mag blijven wonen.

In ECLI:NL:RBMNE:2025:5191 heeft verhuurder een woning verhuurd aan de inmiddels overleden moeder van gedaagde. Partijen zijn het erover eens dat gedaagde geen medehuurder is geworden en ook geen vordering heeft ingediend tot voortzetting van de huur, hij dus geen huurovereenkomst met verhuurder heeft en dus geen recht meer om in de woning te blijven. Verhuurder erkent dat aan gedaagde is toegezegd dat een passende woning voor hem zou worden gezocht, maar die toezegging is ingetrokken vanwege een ruzie die gedaagde met zijn burens heeft gehad. Volgens de verhuurder blijkt uit de aangifte van de burens dat gedaagde zich toen agressief heeft gedragen en bedreigingen heeft geuit. Hij heeft hiervoor vanaf drie dagen in voorlopige hechtenis gezeten. De kantonrechter is van oordeel dat de verhuurder de gedane toezegging in redelijkheid heeft kunnen intrekken en dat onvoldoende aannemelijk is dat gedaagde niet wist van de intrekking. De vordering tot ontruiming wordt toegewezen.

In vervolg op ECLI:NL:RBZWB:2024:9660, waarover in ERF 2025-0509, oordeelt de kantonrechter in ECLI:NL:RBZWB:2025:6358 dat zoon X erin is geslaagd te bewijzen dat hij

(met zijn gezin) een duurzame gemeenschappelijke huishouding met vader heeft gehad. X heeft daartoe o.m. getuigenverklaringen ingebracht waaruit blijkt dat vader een eigen slaapkamer had en dat de overige ruimtes zoals de woonkamer, keuken, badkamer en tuin gezamenlijk gebruikt werden. Ook verklaren beide getuigen dat X (en zijn vrouw en kinderen) en vader allerlei activiteiten samen verrichtten. De kantonrechter heeft geen reden om de verklaringen te twijfelen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11178

Zaaknummer: 11711231 CV EXPL 25-2152

Rechters: W.P.M. Jurgens

Wetsartikelen: